Andrew Mayne

PILOTUL

PREDATOR

Andrew Mayne

PILOTUL

Versiunea în limba română

UNCRIS

Ea îmi zâmbea peste umăr în timp ce ne îndreptam spre gard şi spre apa de dincolo de el. Acesta era zâmbetul cu care m-a cucerit. Sigur, şi văzând-o sărind peste gard în jeanşii scurţi şi mulaţi... eh! Dar tocmai acel zâmbet neastâmpărat mă dădea gata întotdeauna. E ultimul lucru la care mă gândesc înainte de albul orbitor şi de gândul că urmează să mor.

Apoi am fost conştient de prezenţa cuiva în uniformă de *commander*[1] ce stătea lângă mine, sorbind dintr-o cană cu ceai. De asemenea, era al dracului de frig, iar eu bâiguiam despre vremea când aveam 11 ani şi, accidental, mi-am lipit degetele de modelul de avion *Spitfire* la care lucrasem toată noaptea.

*Commander*ul nu păru foarte amuzat de întâmplare, iar chelul de lângă el, îmbrăcat într-o haină gri, groasă, fără însemne militare, avea pe chip o expresie şi mai frustrată.

— Căpitane Moore, te-am întrebat despre radarul de bord al avionului tău. Cunoşti raza maximă de detecţie?

Hopa! Acum am priceput. Îmi amintesc. Survolam o mică zonă din Marea Siberiei de Est pentru că satelitul interceptase un *flash* în infraroşu şi înregistraserăm şi un ciudat semnal seismic.

Probabil că în acel moment am fost doborât – ceea ce este realmente greu de făcut unui avion SR-71[2]. Cred că al meu a fost primul. Eh, la dracu. Deşi nu-mi aduceam aminte momentul loviturii – a fost un fel de lumină strălucitoare şi toate instrumentele mele s-au hotărât să se defecteze. După aceea... nu sunt sigur dacă m-am catapultat, dar sunt foarte sigur că *pasărea* mea s-a înscris pe o traiectorie ce urma să o ducă în Marea Laptev – ceea ce o făcea niţel cam greu de recuperat de rusnaci. Aşa speram.

---

[1] commander – grad militar în US Navy (cod NATO OF-4); echivalent *căpitan-comandor / locotenent-colonel*. Din text nu rezultă ce caută un ofiţer american printre militarii ruşi: un dezertor? Dar de ce mai purta uniforma de ofiţer american? Autorul nu clarifică.

[2]Lockheed SR-71 "Blackbird" – avion american pentru recunoaştere strategică, cu rază mare de acţiune, altitudine mare de zbor, viteza Mach 3+. Este operat în comun de US Air Force şi NASA.

Nu-mi aminteam dacă am căzut în apă, dar după cum mă dureau toate cele, puteam paria că am aterizat cu paraşuta pe o grămada din cele mai colţuroase pietre din toată Maica Rusie.

*Commander*ul spunea ceva în rusă, puţin cam prea repede pentru mine ca să înţeleg. Cunoşteam destul cât să înţeleg despre ce vorbeau piloţii când le interceptam traficul radio din aer – de obicei despre nevestele grăsane din Minsk şi despre gagicile drăguţe din Moscova – dar nu suficient ca să prind sensul unei conversaţii duse la *foc-automat*.

Chelul a ajustat frecvenţa picăturilor de la transfuzia intravenoasă, iar eu am observat pentru prima oară încăperea în care mă aflam. Se afla acolo ceva echipament medical şi nişte maşinării ciudate, sovietice, dar nu părea a fi vorba de un spital. Cadrele şi legăturile îmi aminteau de echipamentele din hambarul în care bunicul castra tauri. Totul era iluminat cu lămpi cu gaz – ceea ce îmi reamintea cât de realmente ciudată era Rusia.

M-am uitat la punga cu soluţie intravenoasă şi am înţeles de ce eram oarecum ameţit şi, probabil, niţel cam vorbăreţ – acesta era scopul ei.

— Radarul, Căpitane[3] Moore, care este raza maximă de detecţie?

Mi-am dat seama că vorbea într-o engleză-americană perfectă – OK, nu chiar perfectă; avea oarece din afectarea specifică celor de pe Coasta de Est.

Deci acesta este jocul: l-au adus pe bătrânul Billy aici ca să scoată din el tot ce ştie despre *Blackbird*. Nu, dom'le. dacă aş dezvălui vreunul dintre secretele avionului, însuşi Kelly Johnson[4] m-ar înhăţa de guler şi m-ar duce în hambarul lui bunicu ca să mă chinuie mai rău decât comuniştii ăştia.

— V-am povestit despre cum eu şi Julie Conner ne-am hotărât să înotăm în iaz la *'nudul-gol'*?

Era metoda mea de a refuza să-i las să mă încarcereze mental.

Chelul spuse ceva ce cred că însemna:

— Luaţi-i analgezicul şi duceţi-l într-o...

Cred că a vrut să spună *celulă*, dar cuvântul a sunat mai mult a *cuşcă*.

— — —

[3] căpitan (captain) – grad militar în US Air Force (cod NATO OF-2).

[4] Clarence Leonard "Kelly" Johnson – inginer aeronautic american proiectant/coordinator a peste 40 de avioane de excepţie (printre care şi *Blackbird*).

Clang clang... clang

Două *clang*, pauză, urmate de alt *clang* însemna că se apropie gardianul cu căciulă de blană. Era codul ce-l stabilisem cu pilotul chinez aflat la celălalt capăt al ţevii metalice ce trecea prin celula mea.

L-au adus la câteva ceasuri după mine. Probabil că executase un zbor cu JZ-8[5] când a avut parte de aceeaşi *defecţiune* ca şi mine.

Ţinând seama de becurile arse şi de faptul că nu am văzut nici măcar un singur dispozitiv electronic funcţional, suspectam că, indiferent ce ne-a doborât pe noi doi, a afectat şi întreaga bază – adică Institutul de Resurse Agricole cum era notat pe hărţi.

Ping – aşa ajunsesem să-l numesc în aceste ultime două zile – trebuie să fi fost mult mai serios *scuturat* decât mine. În ciuda acestui fapt, după agitaţia pe care am auzit-o pe hol atunci când l-au băgat în celulă, s-a împotrivit destul de mult. Ţinând seama de focurile de armă auzite, se pare că Ping pusese mâna pe o AK-47. Dar după bătaia pe care i-au dat-o, n-a mai scos nici o şoaptă până ce am început să bat cu lingura în ţeava metalică, încercând să aflu dacă la celălalt capăt se află cineva.

Am încercat câteva ceasuri fără nici un răspuns. Apoi, târziu în noapte – *cred* că era noaptea târziu – a răspuns. Nu aveam un ceas sau o fereastră ca să-mi pot da seama – nici n-ar fi contat la o asemenea latitudine, dincolo de Cercul Arctic.

Primul răspuns a fost un *clang* ca cel făcut de mine. Am încercat să bat în codul Morse, dar, evident, el nu-l învăţase în şcoala de zbor. Aşa că trebuia să fim creativi.

Dacă pui urechea foarte aproape de o ţeavă metalică poţi auzi tot felul de sunete: paşi, uşi care scârţâie, oameni care se ceartă, chiar şi şobolani ce se strecoară prin pereţi.

Am stabilit un cod foarte simplu. Prima serie de bătăi însemna un *obiect* – o uşă, un om. A doua însemna o *acţiune*.

Două *clang* însemna *om*, probabil dl Căciulă de Blană. După o pauză, urma *acţiunea*. În acest caz însemna *merge* sau *vine*.

Un şobolan era 4 *clang*. Am stabilit asta după ce am recunoscut zgomotul zgârieturilor. Dacă auzeam un şobolan alergând, asta însemna *clang clang clang clang... clang*.

---

[5] Shenyang JZ-8 – avion chinezezc de recunoaştere, cu mare altitudine de zbor, viteza Mach 2,2.

Ping a încercat să simplifice sistemul mărind ritmul *clang*urilor, ceea ce însemna că o serie rapidă se multiplica pe sine: *clangclang* devenea 4 *clang*, *clangclang clang* însemna 5, *clangclangclang* era 9, dar calculul mă zăpăcea la cap. Era destul să ştim ce reprezenta fiecare număr.

Pentru obiecte cu adevărat complicate care nu se puteau auzi prin ziduri, Ping a avut o altă idee isteaţă: o cale de a trimite un desen.

Ping a început cu o serie de *clang clang clang clangclang clang clang... clang clangclang clangclang clangclang clangclang clangclang*... şi aşa mai departe. Era atât de complicat încât a trebuit să zgârii cu lingura pe perete pentru a putea să menţin ritmul.

Mi-a trebuit o oră ca să-mi dau seama că era schiţa unui om, cam ca cele din jocurile Atari ale nepotului meu. Isteţ chinezul! Dacă vreodată ei vor renunţa la aiureala asta cu comunismul... bagă de seamă, lume!

După două zile, aveam serii de *clang* pentru *oameni*, *arme*, *uşi*, *avioane* şi chiar un *plan* al închisorii. Am început să scrijelesc sub saltea, pentru ca gardienii mei să nu găsească ceea ce putea semăna cu un plan de evadare. Nici nu era, noi aflându-ne pe o mică insulă stâncoasă din mijlocul Mării Siberiei, plină cu militari din Forţele Speciale Ruse.

Aceasta era doar o cale de a ne *distra* singuri. Şi pentru că Ping nu prea agrea întrebările personale sau jocurile, crearea limbajului-*clang* era tot ce puteam face între reprizele de interogatoriu – care, pentru mine, se răriseră după apariţia lui Ping.

Clang clang clang... clang, a bătut Ping. Asta însemna că veneau oameni şi unul dintre noi urma să fie dus pentru a fi *prelucrat* de *Commander* şi de Faţă-de-şobolan – porecla dată de Ping chelului care mă interogase la început.

Mă uitam la uşă, aşteptând să văd dacă cizmele se opresc în faţa ei sau continuă să meargă. Mă simţeam inconfortabil sperând că-şi vor continua mersul – pentru că asta însemna că-l vor *vizita* pe Ping, pe care păreau să-l trateze cu ceva mai multă duritate.

Cheia s-a răsucit în broască, uşa s-a deschis şi în cadrul ei se afla *commander*ul – numele lui era Jennings – împreună cu Faţă-de-şobolan. În spatele lor era Vostov, sadicul brunet cu părul scurt, pe care-l foloseau ca să mă *convingă*.

Acesta a intrat în celula mea şi m-a prins cu un braţ în jurul gâtului, sufocându-mă. N-am opus rezistenţă. Deja ştiam rutina, şi până acum nu dăduse rezultate bune pentru nici unul dintre noi.

Mi-au pus o întrebare despre misiunea mea, iar eu le-am spus despre culoarea chiloţilor pe care i-a purtat Julie Conner prima oară când m-a lăsat să trag cu ochiul sub fusta ei. Vostov m-a strâns de gât până ce am leşinat. A *încercat* nişte zone dureroase, dar şi-a dat seama că odată leşinat, nu prea mă mai afecta nimic.

În cele cinci reprize de interogatoriu din ultimele două zile, am reuşit să aflu două lucruri – probabil mai multe decât aflaseră ei de la mine.

Aceşti oameni nu erau experţi în tortură. Nici măcar nu ne aflam într-o închisoare. Probabil că nu s-au aşteptat niciodată să aibă un pilot american aici.

De asemenea, am ajuns la concluzia că sunt totalmente izolaţi de superiorii lor. În toiul furtunii care bântuia regiunea, EMP[6] care mi-a defectat mie radioul, l-a *prăjit* şi pe al lor.

— Căpitane Moore, de ce te-au trimis superiorii tăi să spionezi?

— Erau nişte floricele albastre, am răspuns. Mici. Ea avea 16 ani, iar eu nu mă puteam gândi decât la sutienul ei. Oare purta aşa ceva? Evident, am aflat când ne-am scăldat goi în iaz...

Mi s-a rupt filmul.

Când mi-am revenit, eram pe podea, şi mă uitam în sus la Faţă-de-şobolan. Avea pistolul aţintit asupra *biluţelor* mele şi zbiera la Jennings să traducă ceva. Puteam să o fac şi eu, dacă ar fi vorbit ceva mai rar. Dar nu voiam să afle că ştiu limba rusă.

— Ce ştii despre celălalt *aviator*? a întrebat Jennings.

— Era o zi răcoroasă, dar mamă-mamă! Pentru Julie a fost şi mai friguroasă. Am uitat repede de floricelele alea albastre.

Faţă-de-şobolan m-a pocnit cu pistolul de am văzut stele verzi.

— Mai ştii şi de alţi *aviatori* ca celălalt?

— O grămadă, am răspuns, înainte de a-mi aduce aminte că trebuie să răspund la mişto. O grămadă de băieţi ar fi dat orice să o vadă pe Julie aşa cum am văzut-o eu în acea zi. Grozavă!

Jennings s-a ghemuit lângă mine şi a ridicat o mână, făcându-i semn lui Faţă-de-şobolan să aştepte înainte de a mă lovi din nou.

---

[6] EMP - electromagnetic pulse – puls electromagnetic. Înalta energie degajată de acesta avariază dispozitivele electronice, sau poate distruge fizic structura avioanelor, a clădirilor, etc.

— Ştiu că te consideri isteţ, Căpitane Moore, dar sunt în joc lucruri mult mai importante decât nesemnificativa ta atitudine geopolitică.

— Ai dezertat pentru că nu voia să te asculte nimeni?

I-am făcut semn cu capul lui Vostov, care stătea într-un colţ:

— *Tovarăşe*, poţi să *mă leşini* din nou ca să nu-l mai ascult pe gunoiul acesta de trădător?

Faţă-de-şobolan a reacţionat zbierând la Jennings. În mod clar, dezertorul avea un anumit nivel de autoritate, pentru că şi-a permis să zbiere la rândul său către ofiţerul rus.

— Pe cine pupi în cur? l-am întrebat pe Jennings.

— Amuzant. Motivele pentru care lucrez cu sovieticii sunt mai complicate decât politica. E destul să spun că sunt interesat de domeniile de cercetare ştiinţifică care în Vest au devenit neglijate. Ceea ce mă duce la întrebarea critică care va decide dacă vei mai trăi în următoarele 24 ore. Ce ştii despre incidentul care a avut loc aici?

— Dacă crezi că să vezi sânii lui Julie Connor era un deliciu, păi să-i atingi era...

Jennings, care până în acest moment îşi păstrase calmul, m-a plesnit peste faţă şi i-a strigat în rusă lui Vostov:

— După ce plecăm, bate-l cât vrea muşchiu' tău.

Jennings şi Faţă-de-şobolan au plecat. Vostov mi-a zâmbit uşor, crezând că eu nu ştiu ce urma să se întâmple... sau era de presupus că se va întâmpla.

M-am retras în poziţie şezând pe saltea, în timp ce Vostov închidea uşa. Se obişnuise atât de mult cu faptul că eu nu opuneam rezistenţă, încât amărâtul chiar se credea *la butoane*.

Ceea ce nu a înţeles era că am plecat în această misiune pregătit să mor. Aveam chiar şi o capsulă pentru sinucidere în costumul de zbor. Pentru alţii era doar o glumă. Nu şi pentru mine.

De fiecare dată când mă strecuram echipat cu costumul presurizat în carlinga mică, ştiam că există o şansă ca misiunea să fie doar *dus*. Mai ştiam şi că dacă voi fi capturat în teritoriul inamic, singura mea datorie era să mă asigur că nu vor ajunge în mâinile inamicului secretele care ar putea duce la pierderi de vieţi americane.

Unii băieţii aveau probleme cu asta. Nu şi eu. Eram gata să-mi dau viaţa fără nici o ezitare. Am ştiut asta încă de pe vremea când am înotat în pielea goală

împreună cu Julie Connor. Billy, mi-am spus mie însumi, aceasta e cea mai grozavă zi din viaţa ta. Tot ce urmează de acum înainte e doar o *urmare*.

Vostov şi-a strâns pumnii ca de gorilă şi s-a repezit spre mine.

N-a băgat de seamă că mâinile mele se aflau în spaţiul dintre saltea şi zid, acolo unde îmi ţineam lingura folosită ca să scrijelesc codul creat de mine şi Ping. Îi rupsesem partea lată, iar mânerul l-am ascuţit ca să-l pot folosi la zgârierea betonului.

Vostov mi-a lipit capul de zid, pregătindu-se să mă lovească. Când şi-a dus braţul în spate, m-am aruncat asupra lui şi i-am înfipt şişul în rinichi.

I-au ieşit ochii din cap încercând să priceapă ce i s-a întâmplat. Pe când se dădea înapoi, l-am înjunghiat sub falcă, în gât. Am dat drumul la mânerul lingurii, în timp ce Vostov a căzut, proptindu-se de celălalt zid. Sângele cald îi ţâşnea printre degete.

M-am ridicat în picioare, prea plin de adrenalină ca să mai simt durerea. Vostov a încercat să mă împiedice în timp ce-i căutam cheia prin buzunare.

Mâna-i plină de sânge mi s-a încleştat pe faţă, dar i-am dat-o deoparte. Inima lui pur şi simplu nu mai putea pompa destul sânge ca să-i susţină efortul.

Şansele mele de evadare erau undeva între *zero* şi *nici una* – dar nu acesta era planul. Planul meu era sinuciderea – omorât de Armata Rusă.

— — —

Când vor pune acea stea fără nume pe zidul memorial de la Cartierul General al CIA, o vreau pentru că am murit încercând să evadez, nu pentru că am cedat şi m-am căcat pe mine de frică, pentru ca ei să mă dea înapoi, l-a schimb pentru vreun spion sovietic.

Am găsit cheia de la uşă şi o lanternă şi m-am pregătit să dau buzna pe hol, gata să atac pe primul om pe care-l văd, poate chiar să-i iau AK-ul, aşa cum făcuse Ping, şi să dobor alţi câţiva dintre cei care-mi vor sta în drum..

Ping... oare va vrea să se implice în această misiune sinucigaşă? Poate că el crede că superiorii săi de la Beijing vor negocia pentru eliberarea lui şi nu va dori să rişte. Ar trebui să-l întreb măcar? De ce nu?

Am bătut o serie de *clang*uri, cea prin care mă identificam pe mine şi cea pentru el, urmate de *'uşă'* şi *'mişcare'*.

După o pauză lungă – probabil de doar cinci secunde, dar care a părut să dureze cât o zi întreagă. Apoi: *clang-clang*.

Da.

Şi a urmat ceva ciudat. Ping a bătut ceva ce părea să însemne că dacă-l scot din celulă, prietenii lui vor veni să ne extragă.

Ceea ce nu avea nici un sens, pentru că chinezii nu vor invada Rusia de dragul nostru.

Dar nu contează. Amândoi preferam mai degrabă să murim în acţiune, decât închişi aici.

— — —

Am ieşit pe hol, căutând o armă – o AK, un pistol, orice – dar tot ce am găsit a fost un scaun de lemn. l-am luat şi am coborât pe scări la nivelul de sub mine. Era şi un ascensor mare, dar sunt sigur că nu funcţionează nici el după căderea întregului sistem.

La baza treptelor, am zărit un gardian şezând sub o lampă cu gaz, cu carabina alături. În zidul din spatele lui era o uşă masivă.

Pentru că el era singura altă persoană din această aripă, am presupus că e celula lui Ping.

— Eu scaun aduc, am spus într-o rusă atât de greşită, încât soldatul s-a holbat la mine, încercând să-şi dea seama dacă sunt cam retardat.

N-avea de unde să ştie ce-i cu mine; poate că îndeplineam un ordin. Nu mai conta. I-am trântit scaunul drept în faţă.

Din nasul spart i-a ţâşnit sângele şi s-a prăbuşit. Înainte de a îndepărta drugul metalic masiv care ţinea închisă uşa lui Ping, a trebuit să trag deoparte gardianul leşinat.

Mi-am pus pe umăr cureaua carabinei sale, apoi am deschis uşa celulei întunecate a lui Ping. Primul lucru care m-a izbit a fost mirosul înţepător, aproape acid.

Era o încăpere mare, iar lumina lanternei abia dacă depăşea cadrul uşii. M-am dat mai aproape.

— Ping? Ăă... *Clang*? Eşti aici, amice?

Clangclang.

Da.

În lumina slabă am văzut un fel de mese medicale şi instrumente. Drept în faţa mea, una avea tablierul plin de bisturie acoperite cu un fluid gălbui.

Am dat-o deoparte şi am înaintat spre sunetul din partea din spate a încăperii

— Ce dracu îţi fac aici?

Omul era îngenuncheat, cu o glugă pe cap, cu braţele înlănţuite, întinse în lături şi fixate de zid.

Chiar dacă era în genunchi, vedeam că e un tip înalt.

— Cum naiba reuşesc să te bage într-un cockpit?

A tras de lanţul cu care era încătuşat, lovindu-l de ţeava metalică. Mesajul era: *avion mare*.

Sigur nu a fost un JZ-8. Am pus lanterna pe masă şi i-am tras cagula de pe cap.

— Dumnezeule mare! am icnit când i-am văzut chipul. Tu nu eşti chinez!

Era ca şi cum toate creaturile insectivore îşi amestecaseră trăsăturile într-un coşmar. Dar eram prea şocat ca să fiu şi înspăimântat.

— Ei ţi-au făcut asta? am întrebat, încercând cum putea un om să aibă un asemenea chip oribil.

Apoi i-am văzut şi trupul şi am înţeles că nimic nu este normal. Pielea lui avea o culoare bolnăvicioasă, verzuie-pală. Întreaga musculatură şi braţele n-aveau nimic în comun cu evoluţia a ceva de pe Pământul lui Dumnezeu.

Iar ochii – mici, galben-argintii – erau pur şi simplu... extratereştri.

Mulţi piloţi au povestit despre detecţii radar la altitudini mult prea mari pentru avioane. Am auzit chiar şi de încercări de urmărire a unor asemenea *fantome*. Dar acelea erau doar... poveşti.

Fă-ţi griji pentru prezent, Billy.

Am înţeles că mirosul ca de acid de baterie venea de la el. Vedeam câteva răni deschise din care se prelingea un lichid verde-gălbui. Şi nu era puroi de la infecţii – era chestia care ar fi ieşit dintr-un păianjen înalt de 2,5 m zdrobit.

— Ping? am întrebat din nou.

Clangclang.

Da.

Mi-am luat carabina de la umăr şi m-am gândit să o rup la fugă. Apoi mi-am dat seama că nu prea mai merita. Şi-apoi... o promisiune este o promisiune.

Am căutat printre cheile luate de la Vostov, pe cea cu care puteam debloca lanţurile ce-l ţineau pe Ping legat de zid.

— Ăă... voi nu aveţi de gând să ne invadaţi, nu-i aşa?

Ping m-a privit doar. Nu eram sigur că înţelegea întrebarea.

I-am descuiat cătuşele de la mâini, iar el s-a ridicat în picioare.

Cristoase!

M-a durut gâtul când am dat capul pe spate ca să mă uit la el. Avea pe puţin 2,5 m înălţime. Categoric, nu e chinez.

A înhăţat AK-47 cu degetele-i palmate. Mişcându-se aproape prea repede ca să-l pot vedea, a demontat carabina, i-a cercetat părţile componente, apoi le-a montat la loc şi mi-a proptit-o la piept, evident deloc interesat de ea.

S-a mişcat prin încăpere, cercetând mesele, apoi a smuls suportul becului din tavan, după care a început să-l *modeleze*. Eu mi-am pus uniforma şi ghetele

gardianului, pentru că simţeam că mă ia dracu' de frig. Ping nu părea să aibă asemenea problemă.

— Faci un fel de armă-laser sau aşa ceva? l-am întrebat, privindu-l terifiat de ce ar putea fi.

Ping a îndoit carcasa de metal, apoi a ascuţit-o pe podea, până ce a obţinut un fel de macetă uriaşă.

A cercetat lama la lumina lanternei. Brută dar mortală.

— Şi ce zici că ar trebui să..., am început să întreb, dar Ping se mişca deja spre uşă.

Rapid.

Extrem de rapid.

L-am urmat, făcând tot ce puteam ca să ţin pasul, dar până să ies eu pe uşă, el se afla deja la jumătatea holului de sus.

Ping s-a oprit la uşa încuiată ce ducea spre dormitorul soldaţilor. I-am pasat inelul cu chei.

A descuiat-o şi a năvălit înăuntru, înainte să-i pot spune să mă lase pe mine să acţionez cu AK-ul.

Nu că ar fi fost vreo diferenţă. Până să intru eu în dormitor, peste tot erau numai cadavre. Soldaţii care reuşiseră să-şi ia armele trăgeau fără să ţintească, neselectiv, ucigându-şi proprii camarazi.

Ping a folosit trupul unuia ca pe un scut şi arunca cu paturile în toate părţile. Eu am tras câteva gloanţe asupra unor soldaţi adăpostiţi care încercau să-l doboare pe Ping – ezitând doar puţin la gândul că trag în cei din specia mea. Mda, bine, n-ar fi trebuit să-i ceară lui Vostov să mă omoare în bătaie.

Ping l-a înhăţat pe unul şi l-a aruncat de-a latul încăperii. Când s-a izbit de zid, i s-a auzit gâtul trosnind.

Podeaua era acoperită de sânge şi trupuri contorsionate. Apoi s-a făcut linişte.

Priveam masacrul. Cel puţin 20 de oameni erau morţi – toţi în mai puţin de 2 minute.

Maceta lui Ping era îndoită şi mânjită de sânge.

Pe celălalt hol se auzeau paşi. Am ieşit repede pe uşă, am aţintit AK-ul în lungul coridorului şi am început să dobor soldaţii care veneau alergând spre dormitor ca să vadă ce-i cu zgomotul făcut.

Pentru că i-am prins cu garda jos, am lichidat şase dintre ei înainte ca să riposteze cu foc. A trebuit să mă retrag în dormitor.

Gloanţele perforau uşa din spatele căreia se auzeau strigăte ce solicitau să vină întăriri.

Am întors capul să-l văd pe Ping, dar... acesta dispăruse.

Ce dracu?

Cineva m-a înhăţat de ceafă şi m-a ridicat în aer.

Mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama că Ping reuşise să se urce într-un tub de aerisire – un miracol dată fiind masivitatea lui – şi m-a tras şi pe mine înăuntru. Abia mă orientam, pe când el se mişca prin interior cu viteza unui ogar. Am accelerat şi eu, ba chiar *am băgat gaze* când asupra conductei s-a dezlănţuit un foc automat de baraj.

Una dintre găuri a apărut la doar câţiva centimetri de genunchii mei şi am văzut prin ea chipul îngrozit al unui soldat care privea în sus. Ştia ce anume evadase. Eu nu prea eram sigur că ştiu, dar începeam să-mi fac o idee.

Nu m-am oprit să-i spun că nu eu sunt monstrul, deci să nu mai tragă în mine.

Monstrul... sau cum ar spune ruşii: *monstr* (*монстр*). Acelaşi lucru.

A venit o pală de aer rece când Ping a deschis capacul gurii de ventilaţie. Găsise calea de ieşire, iar acum alerga pe zăpadă către perimetrul bazei.

Un grup de soldaţi ghinionişti tocmai veneau de după colţul din direcţia opusă, iar Ping şi-a croit drum printre ei, trimiţând în zăpadă capul unuia.

Dumnezeule Atotputernic!

Am trecut pe lângă o imensă baltă de sânge, ţinându-mă pe urmele lui Ping.

— — —

De după o ridicătură aflată drept în faţa noastră se străluceau nişte lumini. Prin aerul nopţii se auzea zumzetul generatoarelor. Probabil că se chinuiseră destul ca să le facă să funcţioneze.

În cele din urmă, Ping şi-a oprit avântul de locomotivă şi s-a întins pe coama unei coline, privind în valea de jos.

M-am târât pe burtă până am ajuns lângă el. Încercam să nu mă holbez. Dar era greu.

Mai jos de locul nostru, Jennings şi Faţă-de-şobolan stăteau într-un crater uriaş strigând ordine către nişte oameni care manevrau aparate de sudură şi alte diferite unelte, încercând să dezasambleze *chestia* aflată în mijloc.

O afurisită de navă spaţială – sau cel puţin o parte dintr-una. Cealaltă jumătate părea zdrobită.

Multe prelate erau întinse peste ea pentru ca sateliţii noştri să nu poată vedea de-i sub ele.

— Nu sunt savant, specialist în rachete, dar sunt destul de sigur că *pasărea* aceea nu va mai zbura niciodată.

Ping m-a luat de ceafă şi m-a întors cu nasul către generatorul aflat în crater. Întinse un deget îngrozitor întâi spre el, apoi spre mine.

— Vrei să distrug generatorul?

Pentru prima dată l-am auzit scoţând un sunet. Un *click*... de fapt două. *Clickclick*.

Da.

Adică, noul meu amic voia să mă duc în mijlocul craterului plin cu restul soldaţilor din bază şi să încerc să scot din funcţiune generatorul?

Mă pregătisem eu pentru o misiune sinucigaşă, dar nu chiar o sinucidere sigură...

Apoi mi-am adus aminte că purtam uniforma luată de la gardianul din interiorul bazei. Măcar voi fi împuşcat în spate când voi fugi, nu în faţă în timp ce mă voi apropia.

Am alunecat în josul pantei şi m-am orientat spre un punct de trecere aflat ce cealaltă parte a navei spaţiale.

În orice clipă puteau să apară ceva supravieţuitori din bază, care să le spună acestora de aici ce s-a întâmplat. Şi dacă era logic ca soldaţii Armatei roşii de aici să alerge înapoi ca să-şi ajute camarazii, eram sigur că Jennings şi Faţă-de-şobolan vor considera că e mai important să protejeze nava spaţială.

Am intrat în calderă şi am putut vedea mai bine nava. Partea care părea a fi cockpitul era complet distrusă.

N-aveam nici o idee cum putuse supravieţui Ping – *doar dacă nu se aflase în interior*.

Stai aşa! Nu cumva Ping era precum băieţii noştri de la minare care se asigurau că avioanele şi navele noastre nu ajung în mâinile cui nu trebuie?

M-am oprit la jumătatea distanţei spre generator. Asta înseamnă că Ping vrea să distrugă toată *chestia* asta.

Ceva îmi spunea că orice poate distruge o navă atât de uriaşă, va face un crater şi mai mare decât cel în care mă aflam.

Ce simţeam legat de acest fapt?

La dracu, dacă aveam de ales ca Rusia să preia avantajul tehnologic datorită acestei nave, sau nu, atunci misiunea mea sinucigaşă avea şi mai mult sens.

— Căpitane Moore! a strigat Jennings din cealaltă parte a craterului.

Mi-am ridicat ochii de la generator şi am văzut 50 de comunişti care se holbau la mine. Eu tot încercam, fără succes, să găsesc un întrerupător general.

— Pune arma jos! striga Jennings alergând spre mine.

Toate armele lor erau aţintite asupra mea din toate direcţiile.

Ţineam AK-ul meu întins în faţă şi mă făceam că vreau să-l pun pe pământ. În loc de asta, am apăsat trăgaciul şi am băgat o rafală în generator, apoi m-am aruncat pe pământul îngheţat.

Luminile s-au stins.

Ţipete.

Multe ţipete.

Gloanţele şuierau prin aer şi oamenii cădeau pe jos. Ceva m-a lovit în lateral, dar acea parte a trupului meu era deja amorţită.

Nu m-am mişcat, hotărât să-l las pe Ping să-şi facă treaba.

Deodată, a apărut o strălucire verzuie – emanată din ceea ce mai rămăsese din cockpit – şi silueta lui Ping... apoi el a dispărut.

Peste tot erau soldaţi morţi.

Două căpăţâni se rostogoleau către mine: *Commander* Jennings şi Faţă-de-şobolan.

Ping avea un simţ al umorului diavolesc.

Un braţ puternic m-a înhăţat de ceafă ca pe un pisoi şi m-a smucit, ridicându-mă în picioare.

Ping alerga în *partea opusă* a navei spaţiale.

Am ajuns în tundra îngheţată, iar plămânii mei abia reuşeau să tragă aerul glacial. Ping nu se oprea din alergare.

— Hei, amice, în curând o să ajungem la marginea insulei.

Ping a continuat să alerge. Mi-am dat seama că urma să se declanşeze o explozie *foarte* mare.

Am ajuns la marginea unui mic golf care, din fotografiile făcute de la mare înălţime, părea a fi fost făcut cândva de un meteorit.

Am căzut în genunchi, epuizat. Atunci am simţit că îmi curge sânge din rana laterală.

Comuniştii m-au terminat.

— Ping, a fost o alergare a-ntâia, s-am spus printre gâfâieli, înainte de a cădea pe spate cu ochii la stele.

Vederea a început să mi se tulbure... şi am auzit o pleoscăitură.

— Înoată, omule. Nu te opri.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost *aurora borealis* strălucind deasupra capului ca un neon. O imagine minunată. Mai strălucitoare ca oricând.

Totuşi, nu atât de frumoasă ca...

— — —

Îmi aduc aminte că am zăcut culcat o eternitate, aşteptând să mor. Cred că la un moment dat mi-am revenit. S-a auzit o explozie – mai puternică decât mi-aş fi putut eu imagina vreodată.

Apoi am leşinat din nou.

Mirosuri ciudate.

Sunete şi mai ciudate.

Iar acum pluteam în apă. Deasupra capului erau din nou stele. Greierii ţârâiau şi puteam auzi orăcăitul broaştelor.

Minunată simfonie, exact ca aceea pe care am auzit-o în iaz – în ziua când mi-am găsit dragostea adevărată şi i-am promis lui Julie Connor că o voi lua de soţie... mai târziu.

Mi-am ridicat mâna şi m-am uitat la verighetă, reamintindu-mi că partea asta nu e un vis.

Mi-am zis că aş putea rămâne întins pe iarbă, dar a început să mă doară spatele. M-am rostogolit şi mi-am dat seama că sunt pe mal, doar pe jumătate în apă.

Ping nu se vedea nicăieri. De fapt, totul e diferit de ce-mi aminteam...

M-am ridicat în picioare şi am privit în jur.

Gardul de sârmă împletită?

Semnul cu *'Trecerea Interzisă'*?

Euforia mea a fost înlocuită rapid de frustrare.

Mă aflu la mii de kilometri de baza mea – la o jumătate de lume de locul unde m-am catapultat din avion.

Mă aflu la dracu-n praznic, în mijlocul Alabamei, purtând o uniformă a Armatei Ruse.

Ce-am să le spun superiorilor mei?

La dracu, ce-am să-i spun nevesti-mii?

SFÂRŞIT